

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR: CIRU ECONOMU

Licențiat în drept din Paris, Procuror-General la Inalta Curte de casație

PRIM-REDACTOR: ION N. CESARESCU

REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an, în România	40 lei
6 luni	20 "
3 luni	10 "
Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni	

*Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI—5
Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 16/98

Rugăm stăruitor pe abonații rămași în întârziere cu plata abonamentelor, să trimită sumele datorate prin mandat poștal, direct la administrația ziarului *Curierul Judiciar*, București, sau să plătească la prezentare numai în mina incasatorilor: *I. Riveanu*, pentru provincie, și *I. St. Tudoroiu*, pentru Capitală, în schimbul chitanțelor ce vor emite din registru cu mază investite cu ștampila *Curierului Judiciar*.

Vol. II, ediția II, *Dreptul civil Alexandresco*, este de vânzare la *Curierul Judiciar*. Prețul 18 lei. Persoanele cari s'a-au abonat îl vor primi cu 15 lei.

SUMAR

Mersul criminalității mari în România, (urmare), de d-l profesor *I. Tanoviceanu*;

JURISPRUDENȚĂ:

Tribunalul Ilfov Secția de Notariat: *T. D. Apostol*
cu *I. Herovitz*, urmărire de venituri;
Tribunalul Arbitral: *Steinberg* cu *Schnirer* și *Pach*.

Mersul criminalității mari în România

(Urmare *)

Să luăm dintre crime numai pe cele mai grave: asasinatele, pruncuciderile, omorurile simple și loviturile care au cauzat moartea, faptele cele mai puțin supuse corecționalisării, și să vedem dacă ele au crescut or s'a-au împuținat în România.

Statistica judiciară română e publicată pe 30 de ani 1869—1898¹⁴⁾; noi vom lua meziile pe 5 ani, imitând în această privință monumentală lucrare franceză «*La justice en France 1826—1880*»¹⁵⁾; care poate fi considerată ca un model de statistică penală. Meziile quinquenale sunt mai bune de cât cifrele anuale fiind-că ele sunt mai puțin influențate de jocul întâmplărilor.

Dăm mai întâi tabelul statistic al infracțiuni-

lor mai sus-citate pe fie-care an începând cu anul 1869:

Anul	Omoruri și asasinat	Pruncucideri	Răni și lovituri care au cauzat moartea (art. 241)	Omicideri corecționale	Total
1869	248	4	31	12	295
1870	249	4	50	11	314
1871	267	4	58	14	343
1872	327	4	65	20	416
1873	455	5	13	39	512
1874	258	6	63	77	404
1875	239	—	95	85	419
1876	234	6	118	35	393
1877	193	5	105	89	392
1878	157	10	158	98	423
1879	168	13	133	83	397
1880	233	15	183	108	539
1881	213	14	117	101	445
1882	206	11	92	108	417
1883	190	15	101	124	430
1884	226	13	139	121	499
1885	155	23	143	170	491
1886	191	13	191	118	513
1887	211	13	136	129	489
1888	261	11	200	149	621
1889	223	10	150	118	501
1890	193	8	214	139	554
1891	224	10	144	162	540
1892	245	14	201	125	585
1893	236	14	178	150	578
1894	239	9	196	90	534
1895	211	11	203	98	523
1896	186	31	168	133	518
1897	168	11	147	144	470
1898	167	24	202	100	493
În 1899 au fost	181	21	101	125	488

Dacă vom compara primul și ultimul quinqueniu din această tabel, vom găsi pentru infracțiunile din care a rezultat pierderea unei sau mai multor vieți omenești, următoarele cifre statistice:

*) Vezi «*Curierul Judiciar*», No. 68/907.

14) După scrierea acestui studiu s'a publicat și Statistica judiciară pe anul 1899. București Imprimeria Statului 1907.

15) Paris. Imprimerie nationale, 1882.

Anii	Omucideri și răniri	Prun- cucideri	Lovituri care au cau- sat moartea (art. 241)	Omucideri (corecțio- nale)	Total
1869—1874	309	4	43	19	376
1894—1899	194	17	183	113	507

În acest mic tabel se pare că ar fi ceva îmbucurător, anume asasinatele și omorurile au scăzut de la 309 la 194, ceea-ce ar fi o scădere considerabilă în timpul, relativ scurt, de 30 de ani. În schimb însă, partea tristă ar fi că pruncuciderile ar fi devenit de 4 ori mai numeroase (de la 4 la 17), loviturile mortale de $4\frac{1}{2}$ ori (de la 43 la 183), iar omuciderile simple de 6 ori (de la 19 la 113), mai numeroase în ultimul quin-
queniu 1894—1899, de cât în primul, 1869—1874.

Însă acest tabel are necesitate de oare-care observațiuni spre a fi bine înțeles.

Mai întâi, scăderea din prima coloană a asasinatelor și omorurilor de la 309 la 194, e o scădere anormală din cauză că, unul din cei cinci ani ai lustrului 1869—1874, și anume anul 1873, e un an exorbitant cu 455 asasinate și omoruri, ceea-ce de sigur său este o greșală de calcul a biuoului statistic, său e un cas cu totul extraordinar de furie omucidă. Și probă că e așa, e că nici într'un an fie anterior, fie posterior anului 1873, cifra asasinatelor și a omorurilor din România, nu s'a ridicat nu la 455, dar nici chiar la 350. Am dar dreptul să consider această cifră ca anormală. Ea însă are o mare influență asupra meziei 309, căci fără cifra 455, mezia primului quin-
queniu ar fi 273, iar nu 309. Recunosc însă, că chiar în acest cas scăderea ar fi îmbucurătoare, de oare-ce de la 273 până la 194, distanța este încă foarte mare pentru scurtul timp de 30 de ani.

Dar în realitate scăderea aceasta nu e de cât aparentă.

În adevăr dacă cercetează cine-va an cu an cele 4 categorii de infracțiuni pe care le comparăm, poate observa foarte ușor un fapt caracteristic: prima categorie (asasinatele și omorurile) scad neconținut pe când cele-l'alte (loviturile care au cauzat moartea și omuciderile corecționale) din contră cresc foarte mult pe fie-care an.

Cum se explică acest fapt. Pentru ce omorurile intenționate ar scădea în România pe fie-care an, iar loviturile mortale și omorurile prin imprudență, ar urma din contră un mers ascendent pe fie-care an?

E oare normală îmblânzirea în ceea-ce privește asasinatele și omorurile, și înăsprirea moravurilor în ceea-ce privește loviturile mortale?

Explicațiunea acestei enigme e foarte ușoară dacă ne reamintim cele spuse relativ la corecționalizarea judecătorească. Din cauza temerii de a-

chitare de către jurați, parchetul evită pe cât e cu putință darea în judecată a ucigașilor sub grava acuzare de asasinat sau omor cu voință. Spre a obține o pedeapsă mai mică, însă să evite achitările scandaloase, parchetul preferă, în casurile îndoioase, să dea în judecată pe omorători sub inculpare de lovituri voluntare care au cauzat moartea, or de omor prin imprudență¹⁶⁾. Cu alte cuvinte, în loc de a cere aplicarea art. 234 Cod penal, care prevede munca silnică pe viață sau pe timp mărginit, parchetul și instrucțiunea se mulțumesc să ceară aplicarea art. 241 Cod pen., care prevede reclusiunea, sau chiar a art. 248 care pedepsește omorul prin imprudență cu închisoare de la 3 luni până la un an și jumătate. Faptul material, omorul, este mai ușor de probat, intențiunea însă de a omori fiind adese-ori foarte greu de probat, mai ales când e vorba de jurați, parchetul preferă a da în judecată pe omorători sub simpla acuzare de omor fără intențiune.

Ast-fel se explică faptul că, pe când toate celelalte categorii din infracțiunile comparate de noi, au mers crescând de la anul 1869 până la 1898, singură coloana asasinatelor și a omorurilor cu voință a scăzut în acest interval.

Adaog că chiar intitulatura rubricelor tabelelor statistice erea alt-fel înainte de 1874, de cât este actualmente dupe 1874; intitulatura veche fiind obscură, aruncă confuziune în spiritul funcționarilor însărcinați cu culegerea datelor statistice.

La început, în anii 1869—1873, prima rubrică erea intitulată.

«Paruciderea, asasinat, otrăvire, omor», iar a treia «Răniri violente, omucideri fără voe». Din anul 1874, aceste intitulături s'au schimbat: a-nume prima rubrică a fost intitulată: «Omor, asasinat, părintucidere, otrăvire» iar a treia: «Răniri și lovirii voluntare care au ocazionat moartea». Iar în anul 1875 s'a adaogat în parentesă, la această din urmă rubrică: *art. 241*, ceea-ce a în-lăturat ori-ce nedumerire pentru funcționarii statistici.

Resultatul acestor modificări a influențat considerabil cifrele statistice. De unde până în anul 1873, omorurile, asasinatele și otrăvirile ereau de 9 ori mai numeroase de cât rănirile care au cauzat moartea și omuciderile corecționale, aceste două categorii puse împreună, vedem că în anul următor 1874, proporțiunea se reduce la mai

¹⁶⁾ Dupe cum observă d. G. Vidal, op. cit. p. 101, niminî nu protestă contra acesteia eludări a legii: procurorul pentru că se supune instrucțiunilor ministeriale, magistrații pentru că recunosc utilitatea corecționalisării, iar inculpații fiind-că se tem ca trimitându-se afacerea la jurați poate să le atragă o pedeapsă mai mare, în ori-ce cas, vor suferi o închisoare preventivă mai lungă.

puțin de două ori (258 la 140), în anul 1877 ajunge la perfect echilibru (193 față cu 193), iar în 1878 proporțiunea se răstoarnă, în sensul că cele două categorii de infracțiuni împreunate ajung aproape de două ori mai numeroase de cât asasinatele, omorurile și otrăvirile (256 față cu 157).

De unde vine această mare și bruscă schimbare? Cum se face că, pe când în anii 1869—1873, omorurile, asasinatele și otrăvirile erau în mediū de 6 ori mai numeroase de cât lovirele care au ocazionat moartea și omuciderile fără voe, în anii imediat următori, aceste infracțiuni cu mult mai puțin grave, ajung să covârșească pe cele dintâi?

S'au schimbat oare moravurile țării noastre ca prin farmec, imediat după anul 1874? Dar, după cum ziceam mai sus, dacă s'au indulcit în privința omorătorilor cu intențiune, de ce s'au înăsprit în privința bătaușilor, care au ajuns să omoare de 5 ori mai multe persoane în anul 1878, de cât 9 ani mai înainte în 1869? Cum se face de asemeni că omorurile prin imprudență (corecționale), au devenit de 8 ori mai numeroase în acest scurt interval? E oare natural ca imprudența, care în primii ani ai statisticei noastre penale, făcea abia 19 victime pe meziu pe fie-care an în toată țara, să ajungă în urmă ca să facă în mod constant cel puțin 100 de victime pe an? Iată o serie de întrebări la care nu se poate răspunde dacă nu vom ține seamă pe de o parte de modificarea intitulaturii rubricelor, iar pe de altă parte de tendința corecționalizatoare a parchetelor, care au ajuns să capete experiență cu jurații.

Care e concluziunea acestor observațiuni?

Ea este că nu trebuie a compara separat rubricile, a căror intitulatură s'a schimbat, și al căror cuprins, din cauza corecționalizării parchetelor de asemeni s'a schimbat, ci trebuie a compara toate cele patru rubrici împreună. Aci e greu să mai fie confuziune, fiind-că e vorba de un fapt material unic, uciderea victimei, fie prin asasinat, fie prin omor, fie prin lovitură care au ocazionat moartea.

Dacă vom face însă comparațiunea globală între primul și ultimul quinqueniu al statisticei noastre penale, vedem că omorurile în țara noastră s'au înmulțit considerabil, chiar dacă vom ține seamă de creșterea populațiunii. E destul de trist să constatăm că, pe când în primul lustru (869—1874), cădea în meziu 376 de persoane pe an victima ucigașilor cu sau fără voință, iar în al doilea lustru (1874—1879) 405, în ultimul (1894—1899) au ajuns să cadă 507, iar în pen-ultimul (1888—1893) se suise până la 559.

Aceasta nu însemnează de sigur o scădere a

marei criminalității, ci din contră o creștere îngrijitoare. Căci e de sigur îngrijitor să știm că pe fie-care an peste 500 de persoane sunt victima omorurilor cu sau fără voință.

Și încă, trebuie să ținem seamă că acestea sunt afaceri sau acușațiuni, iar nu persoane; într'o acușațiune însă pot să intre mai mulți complici care au participat la un omor. Să nu uităm de asemenea că sunt multe omoruri ai căror autori nefiind cunoscuți, afacerea se clasează și prin urmare nu intră în cifra anuală a omorurilor.

Să ne mărginim însă la cifra medie de 507 omoruri pe an.

Această cifră 'mi pare considerabilă relativ la țara noastră comparată cu alte țări, căci nu e lucru neînsemnat ca pe fie-cere an mai mult jumătate de mie de oameni să cadă sub loviturile ucigașilor, cu sau fără voe, și pe fie-care an această cifră să crească.

Ni se va obiecta poate că în această cifră mezie anuală de 507 omoruri, intră și 113 omoruri corecționale, care nu prezintă o mare gravitate, pe când în cifra de 376, media omorurilor din primul quinqueniu, nu intrau de cât 19 omoruri corecționale.

Obiecțiunea ar avea de sigur valoare dacă în această rubrică s'ar cuprinde numai omorurile prin imprudență, dar din nefericire, lucrurile nu sunt ast-fel în realitate.

În adevăr, ori-cine poate înțelege că nu e natural ca omorurile prin imprudență să fi devenit de 6 ori mai numeroase în anii 1894—98 de cât în anii 1869—1873. Întâmplarea nu poate juca un rol atât de mare, când e vorba de mezia quinquenală a unui popor de peste șase milioane de locuitori. Cifrele statistice variază, de sigur, de la un an la altul, însă, ast-fel de variațiuni nu numai că nu sunt normale, dar chiar putem afirma cu siguranță absolută că nu sunt posibile în nici un cas.

Creșterea omorurilor corecționale trebuie dar explicată și înțeleasă ast-fel.

Ea provine din două cauze: 1) Schimbarea titlului rubricelor la tabelele statistice, după modificarea din 1874 a codului penal; 2) În această categorie de omoruri, se cuprind nu numai omorurile prin imprudență, ci și omorurile cu voință însă săvârșite de minori.

Să ne explicăm.

Probă că schimbarea rubricelor de la tabelele statistice a influențat cifra omorurilor corecționale, este că, pe când mezia quinquenală a anilor anteriori anului 1874, era de 19, în anul 1874, omuciderile corecționale s'au suit la 77, cifră care e în același timp mezia întregului quinqueniu

următor (1874—1879). Această creștere subită fiind anormală, nu putem să o atribuim de cât schimbării legislațiunii și intitulaturei rubricelor relative la diferitele specii de omucideri.

Dar pe lângă această cauză de creștere, care nu ne poate nici bucura, nici întrista, există o a doua care de sigur că e menită să ne îngrijească foarte mult. Această a doua cauză, este înmulțirea omorurilor cu voință săvârșite de minori, care conform legii atrag competența tribunalelor corecționale, și condamnarea la închisoarea corecțională.

Că numărul infractorilor minori s'a înmulțit considerabil, lucrul este afară de ori-ce îndoială. Insuși d. Dianu, un optimist, care e de părere că criminalitatea noastră nu presintă nici un simptom îngrijitor, recunoaște totuși că numărul intrărilor minorilor în închisorile centrale, a crescut considerabil, de la 81 în 1893, la 296 în 1902. Cum să conciliează această tristă constatare cu optimismul fostului director al Penitenciarelor, în privința criminalității române? Cestiunea nu are mare importanță, destul ne este însă să arătăm că, însuși un optimist, nu se poate opri, în fața evidenței cifrelor, să spună de faptul acesta că «trebuie să ne facă să ne gândim serios în viitor»¹⁷⁾.

Aceasta o zice d. Dianu, noi vom adăoga:

1) Nu e cu putință ca criminalitatea generală a unei țări să meargă descrescând, când criminalitatea minorilor crește pe fie care an într'o proporțiune însemnată, căci infractorii minori, acești criminali precoci de astăzi, îngroașe neconținut rândurile și sunt cele mai teribile căpetenii ale criminalilor de mâine.

2) Revenind la cestiunea pe care o discutăm, înmulțirea omorurilor corecționale, departe de a ne liniști, relativ la cifra generală a omorurilor, trebuie să ne îngrijească foarte mult, căci ea reprezintă, în bună parte, omorurile săvârșite cu voință de către minori, prin urmare creșterea din această rubrică e una din cele mai triste constatări ale statisticei noastre penale.

Și tot atât de trist este faptul că pruncuciderile s'a împătrit în ultimul quințeniu în comparare cu cel d'întâi. De sigur că și acest fapt, e un simptom îngrijitor al marelui noastre criminalități.

* * *

Până aici am făcut comparațiunea cu trecutul nostru, arătând că țara noastră merge rău, sub raportul marelui criminalități, care crește neconținut pe fie-care an, nu atât de mult ca criminalitatea mezie și mică, dar totuși destul de îngrijitor. Dacă vom face compararea sub acest raport cu

țările streine, constatarea e tot atât de tristă. După cum am arătat și altă dată, ținând seamă că în meziu la noi s'a condamnat în ultimii ani 200 de persoane pe fie-care an, pentru asasinat, pruncucidere și omor cu voință, comparând țara noastră cu alte state europene, ajungem la cifrele următoare, calculate la fie-care milion de locuitori

Anglia	4.8
Germania	8.5
Franța	13.0
Belgia	24.1
România	32.2
Ispania	41.7
Italia	64.5 ¹⁸⁾

Ce e drept că noi ne aflăm, în privința o morurilor, în mijlocul surorilor noastre latine și suntem cu mult întrecuți de surorile noastre Italia și Ispania. Inșă această consolare e slabă dacă vom cugeta că Italia, țara cea mai bătuită de omoruri din Europa, abia are, proporțional vorbind, un număr îndoit de omorători ca noi, pe când România, tot proporțional vorbind, are un număr de omorători de 4 ori mai mare de cât Germania, și de 6 ori de cât Anglia.

Și încă trebuie să observăm că noi ne referim la condamnați, este însă știut că nicăeri jurații nu achită mai des omorătorii ca la noi, deși nicăeri mai mult ca la noi nu se practică corecționalizarea judecătorească. Așa că dacă am ține seamă de cifra adevărată și exactă a uci-gașilor noștri, nu știm dacă nu am ajunge, or poate chiar am întrece și pe Italia.

* * *

Resumând cele scrise până aici rezultă că d. Dianu în critica d-sale, face următoarele greșeli destul de mari:

1) Reduce criminalitatea unei țări numai la infrațiunile calificate de legiutor ca crime.

2) Nu ține seamă în calcule de corecționalisările legislative, nici de cele judecătorești.

3) Se bazează exclusiv pe condamnările cu pedepse criminale, care nu sunt o dovadă sigură a scăderii marelui criminalități, ci une-ori sunt o dovadă a creșterii indulgenței judecătorilor criminali.

Căci alt-fel ar fi nefiresc lucru ca, pe când din cauza corecționalisării legislative, micile crime au dispărut, numărul celor pedepsiți cu pedepse ușoare (corecționale) la curțile cu jurați, să crească de la 53.20% în 1869, la 54.40% în 1898, în loc să scadă considerabil.

¹⁷⁾ Gr, Dianu, op. cit., p. 31.

¹⁸⁾ Vezi România sub raportul moral. Analele ac rom., Memor. Secț. Istor. (1902) p. 230.

4) Nu este în curent cu cele ce s'au scris în țara noastră asupra acestei cestiuni ceia ce l'ar fi impeditat de a comite niște greșeli atât de mari. Discuțiunea dintre d. Stelian Popescu și între subscrisul, în Revista de drept și de sociologie, an IV (1902), 'i-ar fi folosit foarte mult în partea ei științifică.

5) Face patriotism în cestiune de știință, și crede că patriotismul consistă ca să măgulim poporul nostru, în loc de a spune adevărul și de a căuta îndreptarea relelor ce-l bântue.

După ce arată, servindu-se de datele noastre statistice că în Italia și în Ispania, numărul omorurilor e mai mare de cât la noi, d. Gr. Dianu, ne mustră cu asprime prin aceste cuvinte:

«Și cu toate acestea, ridicatus'a cineva, fie în Ispania, fie în Italia, să dea alarma, și să pună *stigmata* pe fruntea poporului? Găsitus'a cineva în aceste două țări, care să zică: ne aflăm în criză morală, creșterea criminalității în țara noastră e spăimântătoare?»¹⁹⁾

Răspund categoric la întrebarea d-lui Dianu: da, s'au găsit, și încă foarte mulți scriitori de mare valoare, care au relevat marea criminalitate italiană, și au dat alarma nu numai în țară, ci și în străinătate, arătând că Italia are *primatul criminalității* în Europa în ceia ce privește omorurile. Nu sunt eu vinovat dacă criticul meu nu e la curentul literaturii italiene, cum 'i voi proba îndată.

D. Cesar Lombroso a scris în 1879 o operă intitulată asupra creșterii criminalității în Italia» în care arată creșterea îngrijitoare a criminalității italiene²⁰⁾. Aceleași îngrijiri patriotice le arată și d. R. Garofalo în opera sa intitulată: «Contra curentului»²¹⁾. Făcând comparațiunea criminalității mari (omoruri, pruncucideri, asasinate), dânsul conchide că: Nici-o altă națiune în Europa nu poate să lupte cu noi în acest *rușinos primat*²²⁾. El citează și pe Turiello, care în opera sa *Governo e governati* exclama: «Natura italiană, nu s'a corectat de insensibilitatea sa pentru sânge»²³⁾.

D. Dianu poate vedea dar că, dacă am comis crima de les-națiune, sunt în buna tovarășie a d-lor Lombroso, Garofalo, Turiello și alții, care cu toții nu s'au sfiit să arate că în privința marii criminalități Italia e prima țară în Europa, și au pus, ca să mă exprim ca d. Dianu, *stigmata* pe fruntea poporului.

Tot așa de nedreaptă e acuzarea d-lui Dianu,

pentru crima ce aș fi comis afirmând că «ne aflăm în criză morală». Dacă această afirmare e o crimă, rog pe d-l Dianu, ca atunci când va reveni la direcțiunea penitenciarelor să interneze în instituturile sale mai întâi șeful D-sale d. Dimitrie A. Sturza, care mai înainte de mine a făcut aceiași afirmațiune. Aducă-și aminte criticul nostru, cuvintele d-lui Sturza în 1900, dacă nu mă înșel, când a zis că ne aflăm în o criză financiară și în o criză morală, și că cea din urmă, e cu mult mai îngrijitoare. Pentru ce d. Dianu nu a protestat și contra cuvintelor d-lui D. Sturza, cum a protestat contra celor scrise de mine, ci din potrivă a primit să ocupe un post înalt, sub un Prim Ministru, care, după părerea D-sale, a dat alarma și a pus stigmata pe fruntea poporului.

Rog de altmintrelea pe cititori să creadă că nu mă impresionează această gravă acuzare. Dacă aș voi să mă apăr, mi-ar fi ușor să arăt că, în toate studiile mele, eu nu am invinovațit atât de mult pe poporul nostru pentru criminalitatea sa, pe cât am criticat neînțeleapta indulgență a legiuitorului și a magistraturei în materie de represiune.

Dacă însă am relevat și această nedreaptă acuzare în critica d-lui Gr. Dianu, cauza este că am voit să arăt cât de îndrăsneată e câte-o-dată critica în țara noastră, unde adese-orî cel din urmă diletant vine să dea lecțiuni de principii generale chiar profesorilor de la care el ar avea multe lucruri de învățat.

Negreșit că nu un Director General al Penitenciarelor, dar chiar o persoană inferioară din administrațiunea penitenciarelor, ne poate da informațiuni prețioase relativ la obiceiurile și chiar la psihologia criminalilor, sunt însă cestiuni relativ la care, când cineva posedă cunoștințele d-lui Dianu, trebuie să-și amintească cuvintele zise de pictorul Apel cismarului improvisat în critic de pictură: *Ne sutor, ultra crepidam*.

* * *

Am terminat, și cred că am probat că, chiar dacă ne-am referi numai la marea criminalitate, totuși trebuie să ne îngrijim de mersul ascendent al criminalității noastre. Nu însă marea criminalitate e plaga societății moderne, ci criminalitatea mijlocie, și mai cu seamă cea care scapă de loviturile legii penale, și pe care am putea-o numi criminalitatea extrapenală. Prea mari pedepse și neajunsuri lovesc criminalitatea mare, și prea multe căștiguri aduce criminalitatea mică, și cea extrapenală, pentru ca cea dintâi să nu scadă, iar cele din urmă să nu progreseze pe fie-care zi. Ed. de Hartmann, avea dreptul când arăta că

¹⁹⁾ Dianu: op cit. p. 8 și 9.

²⁰⁾ C. Lombroso. Sull'incremento del delitto in Italia Torino, Fratelli Bocca, 1879, 2-da ed. p. 156.

²¹⁾ R. Garofalo. Contro la corrente. Napoli, 1888, p. 78.

²²⁾ Ibid., p. 16.

²³⁾ Ibidem, p. 18.

criminalitatea n'a scăzut prin împuținarea crime-
lor mari, ci s'a transformat.

«Dacă se opun cruzimele și ororurile timpu-
rilor trecute—zice dânsul—nu trebuie să se uite
de asemeni că, pe de-o parte simplitatea, pro-
bitatea, sentimentul viu al dreptății și respectul
pentru sfințenia moravurilor de la vechile popoare,
pe când cu civilizațiunea a crescut minciuna, vi-
clenia, înșelăciunea, șicana și disprețul proprietății.

«Cantitatea sentimentelor imorale a rămas ace-
iași, dar ea a părăsit copita de cal (Pferdefuss) și
merge în frac; lucrul și consecințele lui rămân
aceleași, numai forma e mai elegantă»²⁴).

Aceleași lucru 'l arată și d. A. Prins, profesor
la Universitatea din Bruxelles:

«Organisarea forței publice, a actelor stării ci-
vile la țară ca la oraș, creșterea căilor de comu-
nicațiune, ușurința telegrafului și a telefonului,
perfecționarea organizării judiciare, care micșo-
rează sortii de nepedepsire, toate acestea au dat
o lovitură simțitoare clasei marilor criminali, ale
cărora tipuri celebre sunt Cartouche și Mandrin;
astăzi *mica criminalitate*, este aceia care trece în
prima linie, și care alimentează recidiva».

Scăderea criminalității mari în Europa e azi
un fapt afară din orî-ce îndoială; el e pus în e-
vidență cu cifre statistice, între alți scriitori, de
G. Tarde și de dr. A. Suterland²⁵). Acest din urmă
scriitor arată că de la 1799 la 1899 marea crimi-
nalitate a lumii civilisate a scăzut la a 11-a parte²⁶).

Prin urmare cred, că am făcut bine ca, ocu-
pându-mă de mersul criminalității românești, să
nu mă mărginesc la criminalitatea mare, fosilă
în decadentă a altor timpuri, ci să mă ocup mai
cu seamă de criminalitatea mică și mijlocie și
chiar de simpla imoralitate, care represintă evo-
luțiunea prezentă și viitoare a moralei noastre
sociale. Nu idei preconcepote, or pesimismul, m'au
condus în cercetările mele asupra criminalității
românești, ci căutarea adevărului și dorința de
a folosi țării noastre studiind una din cele mai
importante probleme sociale. De aceia voi fi foarte
fericit, când cineva, cu cifre statistice, va proba
că m'am înșelat în concluziunile mele; căci dacă
amorul meu propriu de scriitor ar putea fi jignit,
bucuria mea de Român ar fi prea mare pentru
ca să nu compenseze această jignire mică.

Doresc însă cifre statistice și discuțiuni știin-
țifice, nu însă sofisticări și personalități. Mă cred
destul de competente în materie ca să nu fiu a-

²⁴) Ed. von Hartmann. Philosophie des Unbewusten. 10-te
Auf. Zweiter Teil Leipzig p. 377—378.

²⁵) A. Prins-Criminalité et repression. Bruxelles 1886 p. 146.

²⁶) Compte rendu du V-ème congrès d'Anthropologie crimi-
nelle, Amsterdam, 1903, p. 277; Confr. Tarde. Criminalité com-
parée, p. 64.

măgit de sofisticări; în cât despre personalități,
le cred absolut inutile, ba chiar vătămătoare în
discuțiunile științifice și de aceia nu le întrebun-
țezi de cât ca măsură represivă și preventivă, și
le proporționez cu gravitatea atacului.

I. Tanoviceanu

TRIBUNALUL ILFOV, SECȚIA DE NOTARIAT

Audiența de la 18 Mai 1907

Președenția D-lui Hagiopol, Președinte

D. T. Apostol cu I. Horovitz

Poprire. -- Efectele ei față cu terțiul poprit. -- Dacă
Casa de depuneri și greșierul tribunalului în calitate
de deținători ai prețului unei averi urmărită sunt de-
bitori personali ai debitorului urmărit. -- Poprire făcută
în mâna lor pe prețul averii vândută -- Nulitatea po-
prireii. -- Cestiune de ordine publică.

Urmărire. -- Dreptul creditorilor datornicului urmărit
de a cere numai înscrierea lor în tabloul de repartiție.

Quazi delict. -- Obligația celui ce prin faptul său cau-
zează altuia un prejudiciu, chiar involuntar, este dator
a-l repara. -- Execuție provizorie. -- Dreptul de a fi ad-
misă cu sa fără cauțiune. -- Cestiune de fapt. -- (Art.
455 și 129 Pr. civilă și 998 C. civil).

1) Dacă este adevărat că, după dispozițiile
art. 455 proc. civilă, orî-ce creditor poate să
urmărească și să poprească, pentru sumele co-
prinse în titlul său, sumele saū efectele datorite
datornicului saū de către un al treilea, nu este
mai puțin adevărat însă că poprirea presupune
că terțiul poprit este debitor personal al debito-
rului urmărit de către creditorul poprit.

Prin urmare, casa de depuneri ca și greșierul
tribunalului în calitate de depozitari ai prețului
unei averi urmărită, ei nu sunt debitori perso-
nali ai debitorului urmărit, ci dețin acea sumă la
dispoziția creditorilor debitorului urmărit, așa că,
o poprire făcută în mâinile lor pe prețul averii
vândută, este rău înființată, inoperantă și deci
isbită de nulitate, iar nulitatea poate fi propusă
de orî-ce persoană interesată în orî-ce stare a
cauzei putând fi ridicată chiar din oficiu.

2) Creditorii datornicului urmărit nu pot să
se împotrivesc la executarea urmărireii, saū la
vânzarea obiectelor, de unde rezultă implicit
că ei sunt în drept numai a face cerere ca să
fie înscriși în tabloul de repartiție cu sumele da-
torite.

3) În principiu, orî-cine, prin fapta sa, fără
drept, indiferent cu voință saū din greșală, cau-
zează altuia un prejudiciu este obligat a-l repara.

4) Conform art. 129 proc. civilă, esecuția pro-
vizorie a hotărârilor judecătorești poate fi incu-
viințată cu saū fără cauție după împrejurări,
iar utilitatea și oportunitatea acestei măsurii, este
lăsată la suverana apreciere a autorităților ju-
decătorești.

Tribunalul,

Asupra contestațiunii d-lor Ana Stroescu, cu autorizația soțului său colonel M. Stroescu, Elena Holban, cu autorizația soțului său căpitan St. V. Holban, Florica L. Petrescu, cu autorizația soțului său L. Petrescu, Dumitru C. Gherman, în calitate de tutor al minorei sale fice Florica Gherman, Nicolae Stănculeanu, Gheorghe Stănculeanu și Ion I. Stănculeanu, făcută prin petiția înregis. la No. 43046 din 1906, cum și asupra intervenției d-lui D. I. Apostolu, făcută prin petiția înregistrată la No. 16212 din 1907, în contra executării sentinței acestui tribunal cu No. 4 din 1903;

Având în vedere că din desbaterile urmate în instanță, actele prezentate, cum și din concluziunile scrise depuse de părți, se constată că contestatorii Ana Stroescu, etc., au cerut tribunalului de Ialomița vânzarea averii mobiliare a debitorului lor, defunctul colonel E. Dănescu, reprezentat prin moștenitorii săi locot. Demetru Dănescu și Petre Dănescu. Vânzarea s'a efectuat și corpul portăreilor a înaintat prețul de 20399 lei, consemnat în recepsele cu No. 16553, 17475, 15.838 ale administrației financiare a județului Ialomița, tribunalului de Ialomița, care a și dispus întocmirea tabloului de repartizarea prețului între creditori; d-l jude-comisar efectuează tabloul, în care sunt trecuți toți creditorii ce s'au făcut cunoscut, și s'a confirmat prin sentința tribunalului Ialomița, cu No. 388 din 1903, și decizia Curții de apel din București cu No. 254 din 1904, rămase definitive. D-l Iulius Horovitz, creditor și dănsul al moștenitorilor defunctului colonel E. Dănescu, în loc de a cere la Tribunalul Ialomița de a fi înscris în tabloul de ordinea creditorilor, pe cale lăaturalnică, face poprire pe aceste recipise în mâinile Casei de depuneri, citând numai pe Casa de depuneri detentoarea acelor recipise ca terțiu poprit, și pe moștenitorii colonelului Dănescu ca debitori; poprire ce s'a validat prin sentința acestui tribunal cu No. 4 din 1905. Contra executării acestei popriri, d-na Ana Stroescu, cu autorizația soțului său, colonel M. Stroescu cât și intervenientul D. M. Apostolu, ridică această contestație, care face obiectul procesului de față. Acestea sunt faptele;

Având în vedere că d-na Ana Stroescu, etc., cum și D. Apostolu, prin d-nii avocați Antonescu, Stroescu și Pașcanu, cer, prin această contestație și intervenție, anularea popririi d-lui Iulius Horovitz, efectuată prin procesul-verbal al d-lui portărel N. Ursulescu, asupra recepiselor cu No. 16553, 17475 și 15838, bani rezultați din vânzarea de cereale, mașini agricole, etc., ale defunctului colonel E. Dănescu și Petre Dănescu, validată de acest tribunal prin sentința cu No. 4 din 1905, daune în valoare de 10000 lei, cauzate prin această poprire temerară, plus procente și cheltueli de judecată, întru cât suszisele sume de bani fiind prețul urmăririi mobiliare ce a făcut înaintea tribunalului de Ialomița asupra averii debitorilor lor, defunctul colonel E. Dănescu și Petre Dănescu, ce se găsea deja distribuit lor și altor creditori ai numiților prin tabloul de distribuțiune al d-lui jude-comisar al tribunalului Ialomița, nu mai putea fi poprite de Iulius Horovitz, ci urma să ceară, pentru preținsele sale drepturi, a participa la împărțirea sumelor adunate din urmărire făcută de dănsul, și în sprijinul cererii sale, invoacă dispozițiunile art. 430 și 450 proc. civilă, care reglementează această procedură; că, întru cât, în speță nu a procedat pe această singură cale utilă de înscriere la tabloul de ordine, poprirea ce a înființat este inoperantă și urmează a se anula;

Având în vedere că d-l Iulius Horovitz, prin d-l avocat Filip Gesticone, se opune la această contestație și susține că, în baza principiului general de drept, după care întreaga avere a debitorului este gajul comun al tuturor creditorilor săi, și a faptului că prin vânzarea averii debitorului Dănescu, această avere nu a încetat de a fi a lor, ci numai a fost transformată în numerar, avea dreptul, ca or-ce creditor, să urmărească această avere pe calea popririi și la tribunalul Ilfov,

conform dispozițiilor art. 465 pr. civilă, care stabilește că cererea de poprire trebuie îndreptată sau la tribunalul domiciliului celui de al treilea, sau al debitorului, mai ales când textele de lege la care s'au referit nu interzice poprirea și prevede cu totul alte ipoteze de cât acestea din speța procesului; că, așa fiind, întru cât prin efectul popririi, odată ce hotărârea de validare a rămas definitivă, proprietatea averii poprită a trecut de la debitor la creditor, acești bani fiind proprietatea sa exclusivă, or-ce contestație sau intervenție posterioare acesteia fiind tardive, ele urmează a fi respinse;

Având în vedere că, este adevărat că, după dispozițiunile art. 455 pr. civilă, or-ce creditor va putea să urmărească și să poprească, pentru sumele cuprinse în titlul său, sumele sau efectele datorite datornicului său de către un al treilea, dar nu este mai puțin adevărat că poprirea presupune că terțiul poprit este debitor personal al debitorului urmărit de către creditorul poprit;

Având în vedere că Casa de depuneri, cum și greșierul tribunalului, depozitarii prețului averii urmărite, nu sunt debitori personali ai debitorului urmărit, ci al creditorilor săi și condițional al debitorului, sub condiție suspensivă, după acoperirea creanțelor sale, pentru restul prețului, dacă nu prin efectul vânzării, ci prin efectul declarativ al întocmirii tabloului de ordine, indiferent de este definitiv sau nu, până ce nu s'a reformat;

Având în vedere că din tabloul de ordinea creditorilor, dresat de d-l jude-comisar al tribunalului de Ialomița, se constată că din prețul averii urmărite a debitorilor Dănescu d'abia s'a acoperit parte din creanțe și nu a rămas nici un rest la dispoziția debitorului urmărit;

Că dar, așa fiind, întru cât Casa de depuneri și greșierul tribunalului sunt debitori cu aceste recipise, nu al debitorilor Dănescu sau a moștenitorilor săi, ci dețin această sumă la dispoziția creditorilor săi, această poprire, făcută în asemenea condițiuni în mâinile lor, este rău înființată, este inoperantă și cată din această privitynță a se anula;

Având în vedere că, în afară de aceasta, legile de executare având menire, între altele, și de a împedica abuzurile debitorilor față de creditorii lor, cum și a creditorilor față de debitorii lor, sunt clasate printre legile de ordine publică, ca atare nu se poate deroga de la ele, și în caz de violarea unuia din principiile lor, atrage nulitatea executării, chiar dacă o asemenea nulitate nu ar fi expres prevăzută în lege, putând fi propusă de or ce persoană interesată, în or ce stare a cauzei, și trebuie, în tăcerea părților, a fi ridicată din oficiu de autoritățile judecătorești;

Având în vedere că, procedura civilă reglementează calea ce o are să urmeze ceil'alți creditori ai datornicului de cât cel urmărit pentru ca să poată și ei participa la împărțirea sumelor rezultate din urmărire unuia dintr'ânșii; ast-fel, prin art. 430 pr. civilă, creditorii datornicului urmărit nu pot să se împotrivescă la executarea urmăririi sau la vânzarea obiectelor, de unde rezultă implicit că sunt numai în drept a face cerere să fie înscrși cu sumele datorite la tabloul de repartiziție; prin art. 450 pr. civilă, din sumele esite din vânzare, scăzându-se cheltuelile de urmărire și de vânzare, se va distribui creditorului urmărit și creditorilor oponenți, de se vor fi făcut cunoscut; că, odată ce este constant că prin aceste texte de lege se arată modul de procedare al creditorilor neurmăritori pentru a-și valorifica drepturile lor asupra sumelor de împărțit, făcând aplicațiunea principiilor de drept enunțate mai sus, creditorii urmăritori nu pot contraveni ci au de urmat această singură cale prevăzută de lege, și din momentul ce nu pot contraveni direct, este lesne de înțeles că nu pot nici pe căi piezișe, ca popririi etc.;

Având în vedere că, este adevărat că aceasta este interpretarea legii este că a admite altfel, ar fi a da

putință unuia dintre creditorii debitorului urmărit, în contra dispozițiilor art. 450 proc. civilă, ca pe cale piezișă, poprire sau o altă măsură de executare, să-și aloce întreaga sumă realizată din vânzare, cu excluderea tuturor celorlalți creditori, și mai ales a creditorului urmăritor, care cel puțin are dreptul de preferință pentru cheltuelile de urmărire și de vânzare. Înaintea oricărui creditor, lucru ce nu se poate susține;

Că dar, așa fiind, întru cât Iulius Horovitz, posterior vânzării averii debitorului urmărit și întocmirii tabloului de repartitiunea prețului, în loc de a cere la tribunalul Ialomița unde s'a făcut urmărirea, pentru creanța sa, a fi înscris în tabloul de ordine a creditorilor, pe cale piezișă, ca să eludeze legea, face poprire pe sumele de bani care provin din urmărirea contestatorilor, această poprire, validată în asemenea condițiuni, este rău înființată, este inoperantă și cată din această privință a se anula;

În ce privește cererea de daune:

Având în vedere că, în principiu, orî-cine, prin fapta sa, fără drept, indiferent cu voință sau din greșeală, cauzează altuia un prejudiciu, este obligat a-l repara;

Având în vedere că Iulius Horovitz, poprint la Casa de depunere sumele de bani la care nu avea nici un drept, a împedat pe contestatori de a ridica sumele ce li se cuvin după tabloul de repartitiune dresat de tribunalul Ialomița, rămas definitiv, și anume: suma de 24202 lei, trecută pentru Societatea Creditului fonciar rural, sumă care a plătit-o în urmă din prețul vânzării moșiei Mărculești, după cum se dovedește cu certificatul No. 720 din 27 Februarie 1906; suma de 6744 lei, trecuți pe numele lor; și suma de 817 lei, cheltueli de urmărire;

Având în vedere că, prin această temerară poprire, Societatea Creditului neputând ridica sumele ce-î fusese atribuite prin tablou, contestatorii aș plătit la 1 Ianuarie 1904, din această cauză, mai mult suma de 5836 lei 76 bani de cât erau datori; că, în afară de aceasta, aș mai fost privați de diferențe de dobândă de la 2% la 5% dobândă legală, care calculată fac suma de 1865 lei, ce ar fi putat lua dacă poprirea lui Horovitz nu i-ar fi pus în neputință de a-î ridica;

Că dar, așa fiind, această cerere de daune pentru suma de 7000 lei este fondată și urmează a fi admisă;

În ce privește cererea de a se încuviința sentinței tribunalului execuția provizorie:

Având în vedere că, după dispozițiile art. 129 Pr. civilă, execuția provizorie a hotărârilor judecătorești va putea fi încuviințată cu sau fără cauție, după împrejurări; că din dispozițiile acestui text de lege, rezultă că utilitatea și oportunitatea acestei măsuri este lăsată la suverana apreciere a autorității judecătorești;

Că dar, așa fiind, apreciind împrejurările procesului, Tribunalul găsește că este cazul a se încuviința execuția provizorie;

În ce privește cheltuelile de judecată:

Având în vedere și cererea de cheltueli, pe care tribunalul le găsește justificate, și calculându-le, le fixează la suma de 400 lei pentru contestatori și 300 lei pentru intervenientul D. Apostolu, așa că și acest capăt de cerere este fondat și urmează a fi admis;

Pentru aceste motive, redactate de d-l președinte, admite contestația.

(ss) P. Hagiolopol, Ioanide.

TRIBUNALUL ARBITRAL

Audiența de la 22 August 1907

Președenția D-lui D-r N. BECK, Supra-arbitru

Sentința arbitrală No. 1

Act de ipotecă.— Imobil care prin destinațiunea sa, este scos din comerț. — Dacă asemenea imobil poate face obiectul unei ipotecă.

Orî de câte orî este vorba de un imobil care, prin destinațiunea sa, a fost scos din comerț, el

nu poate face obiectul unei ipotecă, așa că actul care constată asemenea ipotecă, nu poate avea nici o valoare juridică, ca act de ipotecă.

Comisiunea,

Având în vedere actul de compromis autentificat de Tribunalul Notariat Ilfov la No. 3955/907.

Ascultând pe părți în susținerile lor și văzând actele prezentate;

Având în vedere că din cele expuse rezultă în fapt: Mai mulți israeliți, dorind a clădi o sinagogă pe care în amintirea răposatului Rabin Iacob. M. Spielman să-î dea numele său, aș adunat prin subscripții benevole o sumă importantă cu care s'a cumpărat un teren anume pentru acest scop și aș făcut clădirea, trecând pentru înlesnirea confecționării actelor de proprietate și de construcțiune, în aceste acte, ca proprietar pe d-nii H. Steinberg, H. S. Schnirer și M. Pach, fără însă ca prin aceasta vre-unul din ei să înțeleagă a-și însuși vre-un drept de proprietate asupra acestui imobil, ci sunt numai delegați ai obștei.

Că, în cursul lucrării, fiind necesitate încă de o sumă de bani pentru terminarea construcției, d-l H. Steinberg s'a oferit să dea sumele necesare, care să i se restituie de le va cere, din veniturile sinagogei; că pentru constatarea acestor avansuri, d-l H. Steinberg a cerut să i se dea acte de împrumut cu ipotecă asupra sinagogei, însă bine înțeles numai de formă, Sinagoga ca imobil scos din comerț neputând fi afectat;

Că, d-l Steinberg odată în posesia acestor acte, vroind să reintre de odată în posesiunea sumelor ce a avansat, fără a ține seamă de micșorimea venitului sinagogei, care nu permite o plată așa de mare și dintr'o dată, ca mijloc de presiune s'a încercat să ceară punerea în vânzare silnică a sinagogei prin licitație publică;

Având în vedere că după cum s'a arătat mai sus, fiind vorba de un imobil care prin destinațiunea sa a fost scos din comerț, el nu poate face nici obiectul unei ipotecă, așa că, aceste acte de creanțe nu pot avea vre-o valoare juridică ca acte de ipotecă, și nici sinagoga nu poate fi scoasă în vânzare pe baza lor pe cale de licitațiune publică, urmând ca din acest punct de vedere, aceste acte să fie anulate;

Având în vedere că actele de ipotecă, chiar anulate, nu este mai puțin adevărat și recunoscut de ambele părți că d-l Steinberg a avansat oare-cari sume de bani ce aș servit la terminarea construcției sinagogei, sumă care azi mai este de 5884 lei;

Că, întru cât d-l Steinberg nu vroește să renunțe la restituirea acestei sume, obștea sinagogei trebuie să fie obligată a i-o plăti;

Având însă în vedere că d-l Steinberg nu poate pretinde să i se plătească și dobândă la această sumă, căci, după cum însuși a recunoscut i s'a pus la dispoziție suma ce pretinde de către d-l Moscovici, încă din anul 1904 și D-sa a refuzat a o primi, iar pe de altă parte s'a constatat prin actul prezentat că d-l Moscovici a oferit să împrumute această sumă obștei, fără d'a pretinde vr'o dobândă;

Având în vedere de asemenea că ținându-se seamă de veniturile și mijloacele sinagogei, nu se poate cere ca plata acestei sume să se facă dintr'odată, ci după mărimea veniturilor și la epocile când aceste venituri se încasează, adică în luna Septembrie al fie-cărui an, și apreciind și asupra cheltuelilor necesare cu întreținerea sinagogei, găsim că suma de 500 lei anual este maximum care s'ar putea da din venituri d-lui Steinberg în comptul creanțelor sale;

Pentru aceste motive și judecând după cugetul și chibzuința, anulează actele de ipotecă etc.;

Supra arbitru (s) D-r M. Beck; Arbitrii (ss) F. A. Focșaneanu, A. E. Gaster, H. Breyer, S. L. Gutman.